

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěe!

F.

Sserbske njedzelske kopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Šsmolerjez knihiczišcežerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedykatu 40 np. dostacž.

Seragesima.

Jan. 4, 5—15.

Jesuf chze lacznosć najščeje dušče stajicž.
Wón pschińdže

1. na kóždym měsće,
2. w kóždym čašu,
3. stajecž najhlubichu lacznosć.

1. Wón bynu so, dokelž běšče wuštał, na tał mje-
nowanu Jakubowu studnju. Tam kłodžachu žony po wodu
a wěšče so tam hušto něotre lohtomyšlne słowo rěčesche.
A tole město dyrbesche ja Šbóžnika kłětko bycz. Kóžde
město je jemu prawe, hđžež móže dušchu dobycz. Wón
pschińdže do komorki, wón je wuczil na czołmje, na kwašu,
na horje — wšchudžom chze wón dušče dobycz. Duž
dyrbimy jemu wutrobu wotewricž, hdyž so wón k nam
bliži. Nunje tam, hđžež so nam to njesda pschihodne
bycz, so dušče wot Jesufa japschimau. We wješkelym
towařstwe běšče šhubjenemu bynej, kaž by jemu nož psches
wutrobu kłol, so šwoje snutštomne hubjenstwo pšna. Na
puczach powołanja je šwětny cžłowjek druhu dušchu sesnał,
kiž jeho pokasa na to jene, šchtož je nusne. Abó na wo-
pacžnym hrěščnym puczju tón Anjes hrěščnikkej napschecziwo
šupa kaž Saulušej pola Damaskona.

2. Hdyž běšče Jesuf wuštał „a to běšče wokoło
šchesteje šchundy.“ To je w 12. hodžiny pschipołdnju po
naschim čašu, hđžež w horzym rańšchim kraju wšchitko
wotpoczujje, hđžež so žane liščo njehiba, hđžež šwět wot-

poczujje. Jesuf pak njemějesche khwile spacž. „Ja dyrbju
džělacž, kaž dotho džeń je.“ Wón kóždžiczi čaš wuziwa.
Jemu žana hodžina psche sahe, žana psche posdže njeje.
Nikodemušč pschińdže w nozu, rano sahe stupi wuczomnikam
pschi jěsorje Tiberiašč napschecziwo, w horzej pschipołdnischi
hodžiny bliži so k Samaritkej žonskej, wjeczor stupi mješ
šwojich wuczomnikow i postrowom mēra. Wón pschithadža
w kóždym čašu. Ach, so bychmy so tež wot njeho na-
makač dali w kóždym čašu, hdyž wón pschińdže. Wón
maš woje cžiche hodžiny — njedzele se šwojim šabatnym
mērom — čaš pschihotowanja na konfirmaziju — wazne
mēšniki w žiwjenju, hđžež tón Anjes naš japschimnuje.
Jemu pak je tež kóžda hodžina prawa, jeno so je nam
prawa. Horze pschipołdnischi hodžiny, to šu hodžiny pru-
howanja. Tehdom by ty rad morkotal. Ale runje tehdy
tón Anjes šedzi pschi studni i wodu žiwjenja, so by tebje
wofschewit. Šznano je w twojim žiwjenju hižom pschipoł-
dnjo nimo, šlónzo so k wjeczoru nakhila, wjeczor. Wo-
pomń w tutym šwojim čašu, šchtož so k twojemu mērej
hodži. Jesuf je hotowy kóždu hodžinu.

3. Ta žonska so džiwa, so šebi Jesuf jako žid wot
njeje jako Samaritškej žonskej picž žada. Wón jej wotmol-
wi: „Hdy by ty wjedžila tón dar Boži a šchto tón je, kiž
k tebi praji: „Daj so mi napicz,“ dha by ty jeho proby-
ła a wón by tebi dał žiwu wodu.“ Ta žonska na to
rjekny: „Anježe, wšchak nicžo nimašch, i cžimž by šebi na-
czerpał.“ Tak myšli dženka hiščče cžělny cžłowjek.
Lacznosć drje tu je a dušča praji wjedžo abó njewjedžo:

„Daj mi picz!“ Hdy bēšche w twojim žiwjenju hodžina, hdžež bēchu wščitke twoje pšhecza dopjelnjene? Ty bēšche džěczo — drje bjes staroscze, ale twoje myšle džěchu hižom do pšichoda, ty šebi žadašche šamostatny bycz. Ty stupi won do žiwjenja, šam šwój dom šebi šažoji, ale wono pšchińdžechu nowe staroscze, staroscze wo džěczy. Ty šebi žadašche po starobje, hdžež budžesch směrom wužicz mōž pldny šwojeho škutkowanja; staroba pšchińdže, ale wona šo tebi njeľubješche, dokelž wjazny nicžo wužicz njemōžješche, kaž prjedy. W šwěcze šu džěrojte studnje. Šchtōž tu wodu pije, temu chze šo šašo picz. Šhwatajmy š Jesuše, wōn ma žiwu wodu, kaž wōn praji: „Šchtōž šo paš teje wody napije, kotruž ja jemu dam, temu šo wěcznje picz njesechze.“ Ty žedžišch po troščcze ša šwoje šwědomnje, po wodaczu hrěchow — šhelich Božeye wjeczerje šo tebi podawa, w kotrymž je woda žiwjenja. Šswjata wjeczer je ta studnja, wysche kotrež se šlotymi pišmikami napišane šteji: „Šbōžni šu czi, kiž hlōdni a lacžni šu po prawdošczi, pšchetōž woni budža našyceni.“ A hdže czerpašch wodu w horzocze ššchiza, w špytowanjach šwěta? Twoja studžen je šlowo Bože, tam šedži Jesuš pōdla; w modlitwje, w kotrež š nim rěczišch.

Jesuš chze lacžnoscz našcheje dušche štajicz; pšchetōž wōn šedži pšchi studni teje wody, kotraž šo do wěczneho žiwjenja žōrli.

Šamjeń.

Šbožowny bycz.

Šamna žōnška, š kotrež Jesuš pšchi Šakubowej studni šo roščězowasche, wot njeho nawuřny, šchto cžlowjek trjeba, šo by šbožowny byl. Wōn džěšche: „Šchtōž šo teje wody napije, kotruž ja jemu dam, temu šo wěcznje picz njesechze; ale ta woda, kotruž ja jemu dacž budu, ta budže w nim studnja teje wody, kotraž šo do wěczneho žiwjenja žōrli.“

Něchtō praji raš, a kōždy mōže to tež wobšedžbowacz, šo tak mašo woblicžow šbožowny napohlad ššiczeja. „Tu šu štruchle, šprōžne, šymne, šwjerščne woblicža, ale mašo šbožownych.“ Ale wōn tež praji: Šdnyž šchto šbožownych cžlowjekow pyta, jich tam namata, hdžež šebi jich najmjenje nadžija. Wōnka bēšche, wōn powjeda, kiž mēješche dwanacze iēt we łōžu braščna ležecz. Wona bēšche jena š najšpokojnišchich, kotrychž šym hdy wobšadał a cžinjješche wjazny dobrego w tym blašu, hdžež bēšche žiwa, hacž wjele druhich.

Šuaty duchowny š Wodelšchwingh wo šahe wotwołanej dia-
konišy (šmilnej šotšje) powjeda: Ššchi jejnym šažnym rowje macž šteješche. Wona mēješche drje šylsu we wōczku, ale na jejnym woblicžu š molom cžicha, šbōžna wješkeloscž ležješche, kiž bēšche wěšcze wjele wjetšcha, hacž ta boloscž. Šako bēšche požohnowanje nad šhroma-
džišnu wuprajene a pošlednja šchtucžka wušpěwana, šo macž š du-
chownemu wobroczi a jemu ruku da prajizy: „Šdny bych tež hišchcze džěšacz džōwkwōw mēla, bych je wam wšchē dala — moje džěczo je šbožowne bylo.“

Diaconiša bēšche šebi we wulfej šhorowni w Bremenje pšchi šawobalenju ranu, krej šajědoječila, šchtož šhwatajzny š šmjerczi wjedžišche. Šako šwój kōnz šo bližecz cžujješche, do šale šhornych pōška, hdžež bēšche dlějšchi cžaš šhornych hladala a da jich wo wo-
dacze prošycž ša wšcho, šchtož je pola nich škomdžila. Duž bēšche wulke hnuše hibanje mjes nimi bylo a šloro wšchitzy bēchu š jnym hlōšom wotmolwili: „Njeje nicžo pola naš škomdžila, nicžeho šo pšcheshla.“ Macž bēšche džōwkwō hišchcze w pošlednich hodžinach šama hladala, a jene š pošlednich šlowow je džak jejnemu Šnjesej bylo ša wulku hnadu, šo je jej špožčil, w jeho šlužbje wumrječč. Šnujazny napohlad bēšche byl, jako bē macž po šwojej wšchēdnej

wutrajnej rěczy džōwzny š šbōžnemu domojhicžu šbože pšchala, a tak po prawom njebēšche špōšnacž bylo, hacž šu to šylšy wješkeloscze abo želniwoscze byly, š kotrymiž bēšche šwojej džōwzny šama woczi šacžinila. Macž je po tym powjedała: „Moja džōwka mi ženje ža-
dyn hinajšchi list njeje pišala, hacž pošny šboža a wješkeloscze,“ a druge diaconišy šu rjekke: Šdny bychmy raš šrudne byly a nekajka nusa by naš nawabila, šwoje powołanje wobžarowacz, potom by-
chmy š tutej šotšje šchle; wona by nam šašo horje špomhala, a a my bychmy bōrny šašo wješkele byly. Ša pohrjebnišchcžu w Betjelu (pola Bielefelda) je jejnny row, a na nim hrōncžto šteji: Š Božeye hnadny šym to, šchtož šym“ (1. Kor. 15,10).

Šbožowne towarštwō se Šbōžnikom.*

Šlōš: Dušche pšhecželo, Bože jebnjatto! —

Wjedž naš, Jesu, ty

Šswój pucz lubošny!

Kunjež pšchēs šwēt wōn dže tudny,

Kotryž cžmowny je a šhudy;

— Šunu wubēhnje

Čžēr do krašnosczje! —

Šaž šy powołał

A nam prawo dał

Ša šwój štatōł krašny w raju,

Šdžež na wěcznje šbōžni maju

Wyšlo pšchi tebi

W twojej krašnosczji.

Šsam naš wodžicz chžešch,

Prjedy naš šam džěšch,

Duž rad nochžemy šo šchmatacz,

Ale chžemy špěšchnje šhwatacz;

Wjmi naš na ruku,

Čžehū naš ša šobu! —

Šswój šchit ššiczešch nam,

Wobronješch naš šam,

Šdžeržecz w žiwěj chžešch naš wěrje,

Woššchēw w šwojim nam dacž mērje,

Šo šmy šbožowni,

Jesu, pšchi tebi! —

Šucz a wěrnoscž šy,

Šola naš wšchē dny;

Woštanješch nam towaršch šwěrnny,

Ššchecžel našch a ščršchta mērny;

Šaš ty njepušchcžišch,

Šam šo njeshubišch.

Jesu, wodžerjo,

Šswěrnnych paštyrjo,

Džerž naš w šwojej Božej ruzy,

Šaš naš na šelenej kuzy

Ššlowa šwojeho,

Šswěrnny lubeho! —

Ty šy žiwjenje,

Kotrež njeshinje;

Š wěcznosczje je šwojoh' štoła

Ššy do hrěšchneho š nam dōla

Šstupil š lubošcžu,

— Wjedž naš š žiwjenju! —

* Šawod do knižki „Ššchiz a kōna“, kiž šo ša pačjetške džěczy w tu šhwilu cžišchczi.

Nadž by sapſchijał,
So by pofoj dał
W ſbóžnym towarſtwje nam ſwojim
Sako wumožonym twojim,
— Duž naſ ſakhowaj
A ſwój měr nam daj!

Wucz naſ lubowacž
Čže, ſo tebi dacž
Pod twój ſahodny pſchah krucže;
Sbóžne ſu wſchah twoje pucže,
Kotrež wodžišch naſ
Na njebieſki kwap. —

Wotewr wrota ſam
Junu njebjia nam!
Esam by króna ſwojich ſwěrných,
Wrota t ſbóžnoſežji wſchěch wěrných.
Njebjia radoſež tam
Nam ſkiež junu ſam! —

Narod a wumrjecže.

„Schtóž je ſo jeno juntrócž narodžil, tón dhybi dwajtrócž wumrjecž; ſchtóž pak je ſo dwajtrócž narodžil, wumrje jeno juntrócž“. Takle duchowny w jenej zyrkwi na přédowanju rjekny. Wjeſny rncžerkublet běſche ſo pak runje tule nježdelu raš do Božeho doma ſabludžil a prajeſche potom pſchi wobjedže: „Wola naſ njeje hódno te mſchi khodžicž; jow ſo ſamny njeroſom přéduje.“

Dubny čžitarjo, džeržišch ty tamne ſłowa tež ſa njeroſom? —

U.

F.

Syma.

A wona ſo dlěje wjazny njeda wotdžeržecž, ſchědžiwja ſyma a wot počnowy tſchěſtanža, je ſwojimi ſněžinkami, lódkami a mjeczelemi. Wona ſacžehnje. Seje pſchedpóſli ſu lodowe ſwěžny pſchi ſtudni, lodowe hladžiny na rěčkach a pſchěrowach, džiwje huſny, w podobje ſanizny wyſoko pod njebjom wjeſłowajo. Sich ſchtrópawe, dhybawe hložny pſchpowjedaju ſacžah kruteho knježerſtwa.

Wny pohladnjemy rano pſches woſno; hlej, tſěchi ſu běle; pſches nóz je ſněh naſchoł; kóždy kolik ma ſwoju čžapku. Nětk ſaſo počnje hicž; čžišche padaju ſ wopřédla jeno jenotliwe ſněžinki, nětk ſo do hromady kužoli kaž běly ſaplet. Symſta krajina ſo pſched nami wupſchecžera. Wny ju ſ čžichej radoſežju wobhladujemy. Wětr ſ dołheho ranja počnje ducž; čžicha rějata ſyma naſtupi. Symſke duchy ſapocžnu ſwoje lódkowe ſhyče tkačž. Něka, hat a jeſor ſamjerſnu.

Mješ trawu a keřkami wubiwaju jenotliwe lodowe pruhi; tola wjetſche wody ſu hiſchče njepſchikryte a honja čžemne, hněwne žolmy. Wone wojuja napschecžiwu lodowym putam, ſ kotrymiž čže je ſyma ſwjacž. Běle mhlowojte ſtołny ſo wutworjuja; wjecžorne ſlónzo wodžewa je ſe ſwojim purpurom; měſacžne ſměrki na nje padaju; ſatraſchnje ſymna nóz ſčěhuje; jeſor je putowany; twjerdy kaž worzł je lodowy kryw, pſchi bołach ſchěry, wofrjedža čžemnocžorny.

Ča ptaki, kiž naſ wopuſchčžile njeiſu, ſapocžnje ſo nětko ſrudny čžaſ. Žolny ſnadžil, kiž je naſymu ſpěwał: Buriko, buriko, njetrjebam čže! pſchińdže do wſny a proſny wo ſornjeſchto; počer-wjenojta ſybka dhyba hlódna do jahodkow, kiž ſu je ſady khěže na boſowym keřku ſbytkne wiſajjo woſtate; ſamo plóſchowy rapał pſchi-bližuje ſo t ludžazny wobhdenjam. Khudał mješ ptacžkami,

nažrany, powſchěchny wrobl we ſwojim ſchěrym ſabacžiku ſ počerwjenojnym tołſtym nopom a ſaſowymi wuſami, ma nětk póſt. Tu nětk ředži wulzpcžinijaty čžepčer, potuleny w kruhu ſwojich, pierje tolo wokoło roſſchepjerjene, hlówu t ramjenjam ſčěhnjenu, tak ſo jeno pył a wocži ſ kožucha kufaju, abo wón čžapnje ſo ſamotnje w ſakitanyh kucžiku, pyta ſebi woſnjaze wobloženje abo wuheń, ſo by wužil pruhu ſymſkeho ſlónzo abo dnyh pjezatowy, abo klepa ſ holoſnym pohladom wo woſno khudeje wudowy, ſo by ſebi ſmilny dar wuproſnył. Šdžež ſo jeno bróžnjowe wrota wotewrja, tam tež je wón, tlóčži ſo ſ možu nuts a dhyba ſ rubježnym pyłom ſamo do žitnych měchow na torhoſchčežu. — W čžopkej a ſo ſadžatej hróžji ſteji ſkót a čžaha ſmorcžo ſyno ſe žłoba abo leži w měrje žwał žujo na ſłomje. Durje ſu ſawrjene; w khachlach praſka drjewo, ſo palaze, na pjezaku je woheń, we iſtwoje je čžopko. Schtóž won njetrjeba, woſtanje doma.

(Wſchichodnje dale.)

Čłowjek myſli, Bóh wodži.

Ma-li něchtó mlyn, ale nima žaneje wody, ſo mohł mlěčž, dha je to jara hubjena wěž. Čžornatež řětrej w Dolkežach ſo tak džěſche. Wón bě mlynſki miſchtr a mějeſche mlyn, pſchi maſej rěčžny ležazy, ale ta w lěče wuſthny a w ſymje ſamjerſny. Mlyn tu ſtejeſche, mějeſche tež ſwoje dobre prawo, ale ſ wjetſcha tſi měſazy w lěče a tſi w ſymje ſo žane tolo njewjerečjeſche, dokełž woda pobrachowaſche. To bě ſchłoda. Pſchetož miſchtr mlynč bě ſprawny muž. Mě-li wón doſež wody, bychu ludžo ſ bliſka a ſ daloka t njemu do mlyna dawali, dokełž wón ſwoju wěž duſchnje čžinjjeſche, ſo móžeſche pſched Bohom a ludžimi wobſtačž.

Mlynſki miſchtr Čžornač mějeſche tſjoch ſynow. Sedny bě 16, druhi 15 lět ſtary a tſečži hiſchče do ſchule khodžjeſche. A temu mějeſche džowku wot 19 lět, ſ mjenom Ĥańža. Wo njej wſchitžny pacholjo wo wſny prajachu, ſo je najrieńſcha holčžka wjele mil daloka a ſchěroko. Wona mějeſche wócžžny, módrej kaž ſijałki, kotrež pſchi rěžny kežěja, licžžny, čžerwjenej kaž rózicžki, kiž na keřku roſtu, hubje, čžerſtwej kaž wiſchnje, kiž na ſchtomje wiſajja, a wloſny kaž džělo, ſ Bichiwčžanſkeho lena trjene. Pſchi tym bě wona pěna, pócžiwja, pilna a pobožna. Mlynč a jeho mandželſka běſchtaj ſbožownaj čžłowjekaj, pſchetož jich džěčži běchu ſtrowe, pěfne a poſluſchne.

Čacž runje mlynč ſchěſež měſazow ſa lěto žaneje wody t mlěčžu njemějeſche, dha ſo wón tola derje žiwjeſche. Wón wobſedžeſche rjane pola a trawjenja doſež. W hróžji mějeſche dweju wołow, ſchěſež kruwow a někotre jalojčžki ſtejo. Šſwoje pola wobdželaſche ſ pomozu ſwojich džěčži. Seho hoſpodarſtwo jemu rjany pjenjeſ njeſeſche, ſo móžeſche kóžde lěto něſchto toleč na boł položicž. Wón bě dobročžiwja duſcha, a ſ nim by dobry wobkhad byl, njeby-li dwoje bylo. Wón mějeſche hordeho ducha a twjerdu hlówu, ſo čžyſche pſchěžny prawo ſchowacž, tež doſta wón w lěče 1854 wucžahowanſku ſymu, kotraž tehdy we wołnoſečži knježjeſche.

Běſche druhi džeu jutrow, mlynč domach ſa dubowym bliđom ředžeſche. Wo iſtwoje bě wſcho rjenje čžiſte, pſchetož mlynčowa a Ĥańža žane pawki nihdže njecžerpjjeſchtej, kaž je to hewał pola wjele žonow waſchuje. Wón mějeſche pſched ſobu ſwjate piſmo ležo, ſ kotrehož ſčzenje wo ſchryſtuſowym horjeſtačžu a wo tymaj wucžobnikomaj, kotraž do Ĥmauſa džěſchtaj, ſwojim ſwójbnyh přjódkčžitaſche. Duž na jene dobo mały Ami, kiž pod lawku drěmaſche, ſapocžja ſchčžowkačž, ſchtož wón ženje bjeſ pſchicžiny njecžinjjeſche.

„Dži, Žano“, prajeſche na to nan t najſtarſchemu ſynej, „a pohladaj, ſchtó tu je.“ Poſluſchny, kaž pěfne džěčži to ſu, ſkocži Žan won a bórny po tym ſtupi Měſchčez kmótr do iſtwoy, kiž čžyſche do Ameriki a pſchińdže, ſo by Čžornatežom božemje prajił.

Sato bë Mërschez kmołtr, pscheczelnje pomitany, ðo ðynyl, bledżeschtaj taj mužej to a wono. Mërschez kmołtr pał bë mudra hlowa, ðo wjedżesche i popjela drjewo dżelacz a i wuhlom bëlicz. „„Sutije““, prajesche Mërsch, „„podam ðo na pucz do Ameriki, a ja ðym pschischol, ðo bych tebi bożemje prajil.““

„Dha ty po tajkim tu wostacz njechasz“, rjekny Czornak. „„Në, nihdy na nihdy niz““, wotmolwi Mërsch. „„Sow spochi rëka: pjenjesy dawacz. S wotkal chzesch te dobracz, hdyż njechasz fradnycz? Rôždżiczki mëßaz stražnik pschilhadža a, do wofna buchajo, kaže na njedżelu rentu abo kralowjske dawki, abo schuljske pjenjesy, abo zyrkwinske dawanie. To wjazny wutracz njeje!““

„O! o!“ rjekny młynk, „tał slë tola hišcze njeje! Ty tola ł najkhubšchim njeßkuschesch. Hdyż runjež žanych pjenjes nimašch, dha wschaf mašch w hrôdži krumu, kotruž mōžesch pschedacz, abo žito na łubi, kotrež mōžesch na wiki dowjescz, a požčuje tebi tež fōždy rady.“

„Ach, luby Božo“, stonasche Mërschez kmołtr, šchto mi to wschitko pomha? Šlôt tola pschedacz njecham, a je žitom dyrbju lutowacz, ðo na khlëbje njeopobrachuje. Požčawki pał rady kłazawki domoj khodža. Šchto dha czi wysche wostanje, ðy-li ðo žyle lëto prózował a dželal kaž poß. Hdyž ðym i nusu wschelate dawanie wotwjedł, dha drje ðym społojom, tola hewaf žaneho czerwjeneho pjenježka wysche njeßhowam. Në! ja do Ameriki du. Tam nje i dawki-dawanjom nihtó nječwiluje. Moji ðynojo ł wojakam njetriebaja. Šchtož ðebi warbujy, to je moje. Ja ðym ðwoju žiwnošč ja 1200 tolet pschedač. Sa te pjenjesy ðebi w Amerizy dwazeczzi krocž wjazny polow nakupju, hacž ðym jich jow më.“

„Ženo pomalku, kmołtje“, wotmolwi młynk. „Ty ðebi myßlišch, ðo je w Amerizy wscho šlote. Wopomil, šchtož w ðwajatym pißmje steji: „Wostań w kraju a žiw ðo po prawdže“. To je tola czežka krocžel, wótžny kraj a pscheczelow wopuscheczicz.“

„Haj! hdyž mōžesch“, rjekny kmołtr, „dha žiw ðo po prawdže; a šchto mi pomha wótžny kraj, hdyž ničzo w nim nimam, khiba ðamu nusu?“

„Njebudž njeđzakowny, kmołtje“, napominasche jeho młynk. „Ty tola prajicz njemōžesch, ðo ðy hdy hlôdny bycz trjebał.“

„Poßluchaj“, wotmolwi Mërsch, „„ja chzu tebi tu wëž rofestajecz, ðo mi prawo dasch! Šlaj! ty ðy samožity muž. Ty mašch 24 kôrzow pola, 10 kôrzow łuki a wysche teho młyn. Twoje dżeczzi wotroštu. Dwaj ðynaj dyrbitaj na schëcz lët ł wojakam a mjes tym dyrbišch domach dželawnych ludži abo czeledž dżeržecz. Tvoja dżowka drje chze ðo ženicz a twoji hólžny na te ðame myßle pschiindu. Kaf chzesch nëtk ðwoje kublo mjes nich dželicz? Hdyž jenemu wschitko dasch, dha wostanu czi drusy proščerjo. Ty ðo se žonu na wumjeñł ðynjesch, wój njewëstaj pał, kał ðo wamaj pōndže. Chzesch-li pał ðwoju žiwnošč mjes dżeczzi rosdželicz, dha nikomu wjele dacž njemōžesch. Khežu ðebi nihtó twaricz njemōže, pschetož drjewo a czeßliške a murjeske dželto je nëtk psches mëru drohe! A cžinja ðebi dołh, dha maja cžaf žiwjenja na nim kußacz. Sa mam pjecz dżeczzi a mjenšchu žiwnošč hacž ty. Šchto dha i mojimi dżeczimi budže? Në, we mui hlôß rëcz, kaž junu ł Abrahamej: cžehł je ðwojeho wótžneho kraja, ja chzu tebi kraj pokafacz, w kotnymž ðo tebi derje pōndže. Sa do Ameriki du, ðo bych ðo ja ðwoje dżeczzi starał. Sutije hižom ðo na pucz podamy.“

Na tajke waschnje byschtaj taj hišcze dolho bledžikoj, njebudžishe Mërschez kmołtra je ðwojimi dżeczimi pschischla. Ta pał ðo dołho sadžeržecz njemōžesche a duž ðebi božemje prajachu. Tej žonje, młynkowa a Mërschowa, kotrež bëschtej pschezo dobre towařstwo hromadže mëlej, plakafschtej; mužej pał ðebi ruzny škiczi-

šchtaj. „„Dha w Božim mjenje wostańcže wschitžny stromi““, prajesche Mërschez kmołtr a pschistaji: „„pschiñdžcže bóršy ja nami.““

Našajtra wuczahowarjo wjeß wopuscheczichu a cžehnichu do Ameriki.

(Pšichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

Bóh je i nami! — tał kliczesche ðobotu psches wutrobu wschitkich wótčinsžny smyßlennyh poddanow, jako ðynschachny, kajki wuspëch je wólba do khezorštwoweho ðejma 25. januara mëla. Wólba bësche ðud Boži ja powróczazu kšeseczjiansku wëru podrywazu štronu sozjaldemokratije, kotraž našch lud se ðwojim šchczuwanjom šajëdojčža. 20 ðydlow je sozjaldemokratija šhubika. Wobëbje wultotne bësche dobycže w Budyško-Kamjenškim wokrejeßu, hdyž našch dotalny šastupjer Gräfa dosta 20846 hłošow, sozjaldemokrat Šöppner pał jenož 8619, tał so je Gräfa sozjaldemokratu i wjetščinu wot 12000 hłošow šbil. Našchi Šerbja ðu ðwëru ja wótčinskeho šastupjerja Gräfu wustupili a ðwój hlôß ja njecho wotedali. Wobžarowacz je, ðo wschudžom katholicžny Šerbja kručze ł nam stejeli njeßu, ale ðu ðo wot Draždžanskich ludži, kiž tola našche wobštejnoščje njeßnaja, narëczecz dali, ja zentrumškeho kandidatu ðwój hlôß wotedacz. Wuwšaty ðu Radwoł, Kalbizy a Rôžant, hdyž ðu tež našchi Šerbjo i nami šchli. Rubijski wokrejeß, hdyž tež Šerbja ðobu wola, je ðo sozjaldemokratam wotdobyl a je ðo bankški direktar Weber wuřwolil. Žitawski wokrejeß do wufalańskeje wólby pschiñdže, ale je nimale wëšta wëž, ðo ðo tónle wokrejeß tež sozjaldemokratam wosmje. Duž budže kraßne dobycže našcheje Łužicy, ðo ju žadny sozjaldemokrata w ðejmje šastupicz njebudže. Pšchi dobycžu, kotrež ðu wótčinsžny smyßlemi nad sozjaldemokratami dżerželi, steji Šakša na přënim mëščje. Sozjaldemokratojo mëjachu na poßlednim ðejmje wšchitke wokrejeßy, i wuwšaczom Budyško-Kamjenškeho wokrejeßa. Pšchi nëtčishej wólby je ðo sozjaldemokratam hnydom 7 wokrejeßow wotdobyl a w 8 wokrejeßach smëje ðo 5. februara wufalańska wólba, a je nadžija, ðo ðo tehdom hišcze i najmjenšcha položja tutnych wokrejeßow wot wótčinsžny smyßlennyh šastupjerjow dobudže. Bóh budž našchemu ludej na tym dnju se ðwojej miłošczu blisko a wodž wutrobu našcheho luda, ðo by tež tón džen byl džen dobycža wótčinskeje lubošcže nad powróczazej myßlu, wëry nad njewëru!

— Žalofne nješbože je ðo w podkoplach pola Nedna we Westfalskej psches eksploziju plunow (Gasow) mëlo. Na 250 je ðo šaßpłow, wot kotrychž je ðo nëhdže 100 šaßo psches nješpróznime prózowanie wuhlowało. Mownych je 148. Wjele cžëlow je tał špalennyh, ðo ani pōšnacž njeßu. Šchwórtk buchhu cžëla w pschitomnoščzi Bje-dricha Leopolda, kiž mëjesche w mjenje khezora rëcz, khowane.

S Wožerez pißaja, ðo ðo bóršy i twarom ewangeliškeje šapalki šapocznye. Š mëřtnu, kotrež ewangeliška woßada w Kulowje hižom wobšedzi, ma ðo hišcze nëščto ležomnoščje pschitupicz. Kaž kžëtije budže ta kuß wobšamknjena a twarški plan domolenny, ðo hnydom i twarom šapocznye.

Daliske dobrowólne dary ja wbohe armenishe ðyroty i pomožy w nusy:

S Noßacziczanskeje woßady psches Injesa šararja Wiczasa:

R. R. 1 hr. 60 up

W mjenje wobohich ðyrotow wutrobny džał.

Gólcž, redaktor.

Dale teho runja i Noßacziczanskeje woßady woprował ja šnutškowne mißionstwo A. Bartušč 5 hr.